

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.570 van 18 juni 2001
in de zaak A. 81.908/XIV-3166.**

In zake : XXX,
wonende te 8400 OOSTENDE,
Raversijdestraat 46/A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
beweerde Armeense nationaliteit, op 29 november 1998
heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 13 november 1998 van de Vaste Beroeps-
commissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Ka-
mer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te
erkennen;

Gelet op de beschikking van 4 maart 1999
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23
van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende
bijzondere procedureregeling inzake geschillen over
beslissingen betreffende de toegang tot het grondge-
bied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D.L. BOUQUILLON, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, die beweert van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 19 februari 1996 in het Rijk aan en vraagt op 21 februari 1996 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 18 augustus 1998 door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, die beweert Armeense staatsburger te zijn, kwam op 19 februari 1996 in België aan, zon-

der in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. Op 21 februari 1996 diende betrokkene zijn asielaanvraag in.

Betrokkene beweert van Armeense origine te zijn.

Op 17 april 1993 zou betrokkene beginnen werken zijn op de VS-ambassade in Armenië. In maart 1995 zou betrokkene, op dat moment werkzaam in de 'general section' van de ambassade, benaderd zijn door zes personen van de PAK (Armeense geheime dienst) die hem kwamen opzoeken op zijn 'kot' in Jerevan. Betrokkene zou meegenomen zijn naar het station van de PAK in Jerevan. Ze zouden gezegd hebben dat ze dachten dat betrokkene een VS-spion was. Betrokkene zou dit ontkend, hebben. Ze zouden betrokkene in een cel gestopt hebben. Betrokkene zou gebeld hebben naar de VS-ambassade om hulp. Na 1,5 dagen zou de baas van betrokkene (Armen Grigorian) gekomen zijn met een document dat betrokkene 'proper' was en zou betrokkene vrijgelaten zijn. Op 16/17 april 1995 zou betrokkene na het werk op weg naar de metro door een auto met vier personen van de PAK erin benaderd zijn. Ze zouden gevraagd hebben of betrokkene voor hen zou willen werken. Toen betrokkene zou geweigerd hebben zouden ze betrokkene met de dood bedreigd hebben. Ze zouden betrokkene gevraagd hebben om hen de volgende dag enige kopies van de faxen te bezorgen. De volgende dag zou opnieuw een auto bij de metrohalte gestaan hebben. Betrokkene zou twee kopies van persoonlijke faxen (geen officiële faxen) gegeven hebben. Betrokkene zou vervolgens op 2 mei 1995 naar de VS-ambassade gegaan zijn waar hij het hele verhaal aan zijn baas Michael Jodaily zou verteld hebben. Deze zou naar de ambassadeur gegaan zijn en in de namiddag zou hij gezegd hebben aan betrokkene dat hij beter het land en de ambassade zou verlaten. Hierop zou een discussie ontstaan zijn tussen betrokkene en zijn baas. Dezelfde dag zou betrokkene naar Razdan gegaan zijn bij zijn ouders. Vervolgens zou betrokkene ondergedoken zijn in het dorpje Solak (tot 18 juli 1995) waar hij zich verschool. In juli 1995 zou betrokkene dan het nieuwe blauwe Armeense paspoort verkregen hebben. Op 18 juli 1995 zou betrokkene dan Armenië ontvlucht zijn. Via Moskou zou betrokkene op 19 februari 1996 in België toegekomen zijn. Op 7 februari 1996 zou betrokkene naar huis gebeld hebben. Zijn familie zou hem gezegd hebben dat de PAK naar hun huis gekomen was met de melding dat betrokkene geheimen vertelt aan de Amerikanen en dat ze hem daarom zochten. Ook de vroegere baas van betrokkene, A. G. zou benaderd zijn door de PAK.

Niettegenstaande in de ontvankelijkheidsfase de beslissing tot verder onderzoek werd genomen, komt men nu, in het onderzoek ten gronde, tot de vast-

stelling dat betrokkene verklaringen op grond van tal van tegenstrijdigheden niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaart betrokkene in ten gronde dat de inval op zijn 'kot' dateert van maart 1995, terwijl hij dit in dringend beroep en op Dienst Vreemdelingenzaken situeert in april 1995. De inval gebeurde door de PAK aldus betrokkene in ten gronde en op Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij in dringend beroep verklaart dat het de militaire politie was. Betrokkene werd na de inval weggevoerd naar de gevangenis (op Dienst Vreemdelingenzaken), de militaire sectie (dringend beroep) en het station van de PAK (ten gronde). De ontmoeting met de PAK waarbij betrokkene gevraagd werd voor hen te werken vond volgens betrokkene plaats onderweg van zijn werk naar de metro (ten gronde), in zijn huis (Dienst Vreemdelingenzaken). Na deze ontmoeting gaf betrokkene aan de PAK : twee kopies van persoonlijke faxen (ten gronde), één oude fax en het plan van de ambassade (dringend beroep), niets (Dienst Vreemdelingenzaken). Volgens betrokkene eerste verklaring in ten gronde vertelde hij op 18/19 april 1995 alles aan zijn baas op de ambassade, Michael Jodaily. In een latere verklaring en in dringend beroep verklaarde betrokkene dat hij dit vertelde op 2 mei 1995. Volgens betrokkene in ten gronde zou deze Michael Jodaily in de namiddag gezegd hebben dat betrokkene beter Armenië en de ambassade zou verlaten. Volgens betrokkene in dringend beroep en op Dienst Vreemdelingenzaken zei hij dezelfde dag dat hij betrokkene zou helpen. De volgende dag zou hij niets meer gezegd hebben tegen betrokkene, aldus betrokkene in dringend beroep. Volgens betrokkene op Dienst Vreemdelingenzaken echter zou hij de volgende dag gezegd hebben dat hij betrokkene niet kon helpen omdat hij vreesde voor zijn leven. Betrokkene vertelt in ten gronde dat hij van 2 mei 1995 tot 18 juli 1995 in Solak verbleef. In dringend beroep verbleef hij van 2 mei 1995 tot augustus 1995 in Solak, en op Dienst Vreemdelingenzaken verbleef hij negen maanden lang in Solak. In ten gronde vertelde betrokkene wel dat deze laatste verklaring gelogen was omdat hij niet wilde vertellen dat hij in Duitsland asiel had aangevraagd.

Het feit dat betrokkene in eerste instantie zijn asielaanvraag in Duitsland wilde verbergen doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde betrokkene in ten gronde bij die aanvraag in Duitsland gelogen te hebben over de informatie uit de ambassade die hij gaf aan de PAK. Hij zou volgens zijn verklaring in Duitsland niets van informatie doorgespeeld hebben. Volgens zijn relaas in Duitsland zou hij in maart 1995 naar de PAK-centrale zijn meegenomen, die zich te Razdan bevindt. Volgens zijn Commissa-

riaat-generaal-verklaringen bevindt ze zich te Jerevan. Volgens zijn relaas in Duitsland zou, tijdens deze arrestatie, zijn broer naar hem zijn gekomen waarna deze de ambassade zou hebben verwtigd, die dan rond 10u zou zijn gekomen, waarna hij 's avonds werd vrijgelaten. Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij naar de ambassade had gebeld, dat zijn baas 's namiddags kwam met een document, waarna hij werd vrijgelaten. Volgens zijn relaas in Duitsland zouden een maand later twee personen weer zijn langsgekomen; op het Commissariaat-generaal waren het er vier. In ten gronde verklaart betrokkene expliciet dat de enige twee bronnen die hem meldden dat hij, na zijn vertrek, nog gezocht werd in Armenië zijn familie zijn en zijn vroegere baas Armen Grigorian. In dringend beroep echter vertelt betrokkene dat aan zijn broer (Hratchik) een opsporingsbevel voor betrokkene getoond werd.

Tenslotte verklaart betrokkene in dringend beroep dat hij nooit een blauw Armeens paspoort heeft gehad, terwijl hij in ten gronde beweert dat hij het wel heeft gehad.

Uit wat voorafgaat blijkt dat betrokkene niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 zijn land heeft verlaten."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 1 september 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4.

Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 13 november 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker gehoord.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redening :
ving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt de Armeense nationaliteit te bezitten; dat hij op 17 april 1993 is begonnen werken op de VS-ambassade in Armenië; dat hij in maart 1995 benaderd werd door zes personen van de PAK (Armeense geheime dienst) die hem kwamen opzoeken in zijn huis in Jerevan; dat ze hem meevoerden naar de kantoren van de PAK waar ze hem in een cel stopten omdat ze dachten dat hij een VS-spion was; dat hij de ambassade belde om hulp en zijn baas, A. G. hem vrij kreeg met een document waaruit bleek dat appellant 'proper' was; dat hij rond 16 april 1995 na het werk op straat werd benaderd door vier personen van de PAK die hem vroegen voor hen te werken; dat hij, na hiervoor geweigerd te hebben, met de dood bedreigd werd; dat ze hem vroegen kopies van faxen te bezorgen; dat hijhen de volgende dag kopies van persoonlijke faxen bezorgde; dat appellant op 2 mei 1995 naar de ambassade ging en het hele verhaal aan zijn baas M. J. vertelde; dat deze, na overleg met de ambassadeur, hem later op de dag meedeelde dat het aangegeven was dat hij het land en de ambassade zou verlaten; dat hij dezelfde dag nog naar zijn ouders in Razdan trok om vervolgens onder te duiken in het dorp Solak; dat hij in de loop van juli 1995 een nieuw Armeens paspoort bekwam en op 18 juli 1995 het land ontvluchtte; dat hij via Moskou op 19 februari 1996 in België toekwam en er twee dagen later een asielaanvraag indiende;

Overwegende dat appellant zijn reisweg niet bewijst; dat hij niet aantoonst wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België aankwam; dat hij slechts een kopie voorlegt van twee bladzijden uit zijn paspoort waardoor zijn reisweg onmogelijk kan worden nagegaan;

Overwegende dat appellant noch in zijn verzoekschrift noch tijdens het verhoor ter zitting een aannemelijke verklaring geeft voor de talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld door de bestreden beslissing;

Overwegende dat appellants asielmotieven in hoofdzaak berusten op een voorgehouden vervolging van de Armeense geheime diensten; dat deze hem immers onder druk zetten voor hen te spioneren op de Amerikaanse Ambassade waar hij tewerkgesteld was; dat appellant evenwel niet aannemelijk kan maken waarom precies hij door de Armeense geheime diensten geviseerd werd; dat appellant immers nooit politiek actief was; dat hij geen belangrijke functie bekleedde op de Ambassade waar er buiten hem nog een dertigtal andere Armeniërs tewerkgesteld waren;

Overwegende dat in het administratief dossier een stuk voorhanden is waaruit blijkt dat appellant op 17 april 1993 in dienst trad op de Amerikaanse Ambassade in Jerevan; dat hij er tewerkgesteld was tot 2 mei 1995, datum waarop hij ontslagen werd wegens afslanking van het personeel; dat dit document het briefhoofd draagt van de Amerikaanse Ambassade in Brussel en onderaan vermeldt dat het een kopie betreft van een fax uitgaande van de Ambassade in Jerevan; dat de fax ondertekend werd door Armen Gregorian, persoon waarvan appellant voorhoudt dat hij volledig op de hoogte is van zijn problemen; dat uit dit document, opgesteld op 17 december 1997, blijkt dat de reden waarom appellant de ambassade diende te verlaten haaks staat op diens beweringen als zou hij onder zachte dwang de ambassade hebben moeten verlaten vanwege zijn problemen met de Armeense geheime diensten; dat appellant bovendien op 9 februari 1997 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij een week eerder bericht had gekregen van A. G. dat hij nog steeds gezocht werd in Armenië (zie verhoorverslag van 17 februari 1997); dat voormeld document van de Amerikaanse Ambassade in Brussel de geloofwaardigheid van appellants verklaringen ernstig in twijfel trekt;

Overwegende dat appellant ter zitting een document toont, opgesteld in de Armeense taal waaruit blijkt dat hij opgeroepen werd om te verschijnen voor de rechtbank; dat het document een fax betreft en appellant stelt dat hij het origineel niet kan voorleggen; dat appellant derhalve de authenticiteit van het document niet kan aantonen;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel berust op de kandidaat-vluchteling en hij in de mate van het mogelijke bewijselementen dient aan te brengen ter staving van het asielrelaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke bewijselementen een redelijke verklaring moet geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men in het algemeen overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut des Réfugiés, Genève, januari 1992, p. 53); dat dit in casu niet het geval is;

Overwegende dat appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de

zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat de verzoekende partij in zestien punten de wijze bekritiseert waarop haar aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is behandeld; dat enkel de middelen gericht tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen of tegen de procedure voor dit rechtscollege (punten 14, 15 en 16) in aanmerking kunnen worden genomen; dat kritiek op de behandeling van de zaak op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal (punt 1 tot en met 13) niet ontvankelijk wordt aangevoerd tot nietigverklaring van een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, temeer wanneer -zoals in voorliggend geval- verzuimd werd deze bezwaren voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te doen gelden;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat op 13 oktober 1998 werd beslist dat het ingediende beroep wegens kennelijke ongegrondheid door een alleenrechtsprekend lid zou worden behandeld terwijl hij niet eens werd uitgenodigd, laat staan daaromtrent werd gehoord;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de beschikking van 13 oktober 1998 een beslissing alvorens recht te doen betreft en er derhalve geen aanleiding bestond om verzoeker dienaangaande vooraf te horen;

2.1.3. Overwegende dat de beschikking waarbij de gemachtigde bijzitter beslist een beroep als alleen-rechtsprekend lid te behandelen een beslissing is alvorens recht te doen, waaromtrent de partijen niet op voorhand moeten worden gehoord; dat verzoeker de gelegenheid heeft gehad om zich omtrent het kennelijk ongegrond karakter van zijn beroep te verdedigen wanneer zijn zaak door de gemachtigde bijzitter werd behandeld; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat in het dossier geen spoor van enig zittingsblad aan te treffen is, noch van de zitting van 13 oktober 1998, noch van de zitting van 13 november 1998;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de belangen van verzoeker niet geschonden zijn door het ontbreken van het zittingsblad;

2.2.3. Overwegende dat op 13 oktober 1998 geen zitting werd gehouden; dat op die dag enkel de beschikking werd uitgesproken waarbij de gemachtigde bijzitter besliste verzoekers beroep als alleen-rechtsprekend lid te behandelen; dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, er wel degelijk een verslag van de zitting van 13 november 1998 door de secretaris werd opgemaakt (zie stuk 10); dat het tweede middel feitelijke grondslag mist;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel betoogt dat in de aangevochten beslissing gewag wordt gemaakt van een door hem "ter zitting getoond document, opgesteld in de Armeense taal" terwijl hij dergelijk stuk niet heeft getoond;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de belangen van verzoeker hierdoor niet werden geschonden;

2.3.3. Overwegende dat indien verzoeker -zoals thans beweerd- het betreffend document niet heeft voorgelegd, het gedeelte van de bestreden beslissing waarin iedere bewijskracht aan dit stuk wordt ontzegd, volledig overbodig is, zodat verzoeker geen belang bij het aanvoeren van dit middel heeft; dat het derde middel niet ontvankelijk is;

2.4.1. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker in een nieuw middel, afgeleid uit de schending van artikel 6.1. van het E.V.R.M., aanvoert dat zijn aanvraag dateert van februari 1996 en de uiteindelijke beslissing van 13 november 1998 zodat de redelijke termijn ruimschoots werd overschreden;

2.4.2. Overwegende dat artikel 6 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak doet over burgerlijke rechten en verplichtingen, noch over de gegrondheid van een strafvordering; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er door de wet mee belast is na te gaan of de vreemdeling beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Verdrag van Genève (zie artikel 48 van de wet van 15 december 1980); dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel haar toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat het vierde middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.